

men jeg maa tværtimod udtale min Overbevisning om, at det aldeles ikke vil blive Tilfældet, hvad det ærede Medlem sagde.

Formanden: Det 3die Medlem for 7de Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

M. P. Hansen: Ja, jeg er meget taknemmelig for den Udtalelse, som vi hørte af den høitærede Minister med Hensyn til det af mig opstaaede Spørgsmaal. Jeg har ingenlunde villet driste mig til at udtale, at en saadan Opgjørelse som den, jeg ønskede, burde finde Plads i selve Finantsloven; jeg tillod mig kun før at nævne den som Noget, der mulig kunde optages i et Bilag til Finantsloven. Jeg er overbevist om, at saavel den ærede Regjering som ethvert enkelt Medlem i denne Forsamling gjerne ønsker at se den store Befolkning beaf mig omtalte Oplysninger og den Berølgelse, som de ville kunne foranledige. Og, naar vi kun kunne opnaa i det Hense at faae en saadan koncentreret Opjørelse af Landets Gjæld, saa kan det jo i Virkth være mig det Samme, om den mulig meddeles paa et andet Sted end i Finantsloven; jeg skal saaledes eksempelvis tillade mig at nævne Lov og Ministerialtidendens Saaghaft en saadan aarlig Opjørelse sandes der vilde den jo desfra blive optagen i de fleste Proevindskblade; og derigjennem vilde altsaa Dvngtet om de omhandlede Oplysninger, der vistnok vilde tilveiebringe en vis Berølgelse i Befolkningen, være fyldestgjort.

Dr. ind. Seidelin: Jeg kan ikke være enig med den ærede Finantsminister i, at Udtalelserne i Motiverne tjyldovet af 21de Saniuar 1871 om Færgeferholdene ved Sallingsfund og Vidsund ikke skulde have nogen som helst forpligtende Betydning overfor selve Lovens særlige Bestemmelser. Det maa jo efter den ærede Ministers Ord være hans Mening, at Regjeringen skulde være berettiget til at gjennemføre den nævnte Lov blot efter selve Indholdet af dens enkelte Paragrafer uden noget Hensyn til dens Motiver, eller med andre Ord, at den ærede Finantsminister skulde

være berettiget til at gjennemføre Loven, efter hvilken Plan han behagede, og uden noget Hensyn til, hvad det kostede. For en Høfligheds Skyld begjærer man vel paagjældende Amtskommuners udtrykkelige Samtykke dertil, men det er aldeles ligegyldigt, om de give et saadant Samtykke, thi man gjør alligevel, hvad man vil. Jeg ser ikke rettere, end at, da begge de to i den omtalte Sag forpligtede Parter maa være lige stillede, saavel Statskassen som Amtskommunerne, saa maa det derefter ogsaa være en ren Høfligheds sag, at man her begjærer den i Finantsloven opførte af mig omtalte Bevilling hos Rigsdagen. Er Finantsministeren berettiget til at fordrø, at Amtskommunerne skulde udtrede de fornødne Bidrag, som fremkomme ved, at Loven af 21de Saniuar 1871 af ham bliver gjennemført efter andre og mere kostbare Planer end dem, der laa til Grund for det i sin Tid vedtagne Overflag, saa maa han nemlig selvsølgelig ogsaa være berettiget til at stille det samme Krav overfor Rigsdagen. Men omvendt, hvis han ikke er berettiget dertil — og det er han naturligvis ikke — saa er han selvsølgelig heller ikke berettiget til at stille et saadant Forlangende til de i Ordningen interesserede Amtskommuners. Thi deres Forpligtelse rækker ikke længere end netop til det Grundlag, der hviler paa de Planer og Overflag, der i Henhold til hvilke Loven af 21de Saniuar 1871 blev vedtagen. Derfor den høitærede Finantsminister mener, at disse Planer og Overflag ikke vil stede en hensigtsmæssig Gjennemførelse af Loven, saa ser jeg derfor ikke rettere end, at Loven er ubrugelig. For Virkth kan det jo ikke andet end glæde mig, at den høitærede Minister dog nu er kommen til Erkjendelse af, at de Planer og Overflag, der i Henhold til hvilke Loven blev vedtaget, ikke ere hensigtsmæssige overfor Spørgsmaalet om dens Gjennemførelse. Jeg tillod mig allerede, da Forslaget til Loven af 21de Saniuar 1871 forelaa her, at henvende det ærede Things Opmærksomhed paa, at det vilde blive Tilfældet, men den Gang afviste den høitærede Minister mine Bemærkninger, idet han henviste til Regjeringens Tekniker og til Erklæringer fra Mænd, som havde havt med